На ту стаєньку вийшов я вночі.
За мною — голий ліс. Пора — квітнева.
Та зацвіла вже гілка черешнева
й світила, заховавшись у кущі.

Ще не розвився бук, тому сліди
під лісом

дуже давнього обійстя

лякали… Але місяць розповився,
й черешенька шепнула: "Підійди".

Маржина в стайні зроду не була:
ховає у смереці дух маржина —
почув би.

Лиш гора старого сіна

давним-давно під стелею лягла.

Від місячного світла треться — геть
старе, прозоре аж…

На ньому плями

темно-червоні. Звідки? Може, смерть?..
Я бачу ями, вдавлені тілами.

А ось важкий, безумний слід руки —
немов не відпускає тінь від зброї!..
Де запах сіна,

поту,

крові, хвої?

Невже пройшли віки?

Ліс відступив за гору.

І тоді

у місячному сивому промінні
відкрились зору древні, скорбні тіні —
у сіні пропливли, як у воді.

Ліс віддалявся запахом коня.
І раптом — іскри птиць!

Які в безумців

важкі й самотні голови!..

Стерня

слів, що вповзали в землю: звук у звуці, —

сколола це повітря неживе,
роздерши

й листя темні оповитки…

З небес чи з-під землі? —

не знали, звідки

луна

її, вигострюючи, рве

й потоком лиже,

в пізній глибині

одягши шкуру мерви неживої
на запах сіна,

поту,

крові,

хвої…

І я заплющив очі. І в мені —

немовби світло первісне, коли
крізь воду наче дивишся… Уздріти,
здається, можна все, хоч все розмите.
Жовтіло, мабуть, місяцем повите
лице,

жовтіли руки із імли

й тінь на воді,

така — вже наче йдуть

усі! Звелися наче, плачуть наче
в утробній тьмі, де кров і піт живуть,
і плач живе, коли ніхто не плаче.